

Cliënten

vertellen in het kort

Plonie en Gerard van Oijen: “Er zijn, er zijn, en nog eens: er zijn“

Plonie en Gerard van Oijen bieden sinds 1983 langdurige pleegzorg. Het eerste pleegkind kwam toen hun eigen jongens tien, acht en vijf jaar oud waren: “Ik hoor de oudste nog zeggen: Ik vind het best, maar ik wil wel de oudste blijven! Dat hebben we altijd gerespecteerd,” vertelt Gerard van Oijen.

Plonie, die net als Gerard een professionele achtergrond in de jeugdhulpverlening heeft, is bewust fulltime pleegmoeder. “Mét huishoudelijke hulp, zodat ik me volledig op de kinderen kan richten. Je moet blijven investeren; in zowel de pleegkinderen als de eigen kinderen, zodat ‘het systeem’ goed blijft. Hoe je dat doet? Er zijn, er zijn, en nog eens: er zijn.

Ruimte klein houden

Voor veel pleegkinderen is alles bedreigend. Ze vertrouwen niemand. Een verkeerde beweging of een boze stem kan al angst oproepen. We houden de ruimte in het begin heel klein; eerst het huis, dan de tuin en verder. Zodat je dat kleine stukje veilig kunt maken. Niet gelijk de buurt in; want een kind dat angstig is, overschreeuwt zich. Dat kan al snel misgaan.”

Plonie: “Ze komen vaak uit situaties waarin er lang niet genoeg is. Iets als een groentetuin kan dan rust geven. Want als je een groentetuin hebt, is er altijd eten in de tuin. Elke avond een maaltijd op tafel, jarenlang in de pan kijken: ‘Oh heerlijk, lekker, we gaan eten!’ Gewoon is voor deze kinderen bijzonder.”

Andersom-bezoekregeling

Een pleegdochter van ze moest als kleuter, na vijf jaar, weer terug naar huis: “We hebben geen strijd gevoerd. We hebben haar vader wel kunnen overtuigen dat het belangrijk was dat we contact hielden. Een andersom-bezoekregeling waardoor we de basis van hier, overeind konden houden. Het was zeker niet altijd gemakkelijk voor ons, maar het contact bleef.

Toen ze veertien was, vroeg vader of ze weer even bij ons mocht zijn ... Daarna was er een gegroeid vertrouwen. Ze is nu 24 en het gaat goed met haar. Hebben we familieweekend? Gaan we skiën? Dan hoort ze er gewoon bij. Net als onze andere pleegkinderen én hun vrienden en vriendinnen. Het gaat door, het dijt uit; pleegzorg stopt niet bij achttien ...”

Louise Schijf

Trias Jeugdhulp Communicatie, voorjaar 2011